

Arrest

nr. 182 612 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2015 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2015 werd door verzoekers een aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf ingediend.

Aan dit verzoek tot verblijfsverlenging werd op 9 november 2015 geen gunstig gevolg gegeven. Er werd hen tevens op 9 november 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die op 9 november 2015 aan verzoekers werden betekend onder een bijlage 13, vormen de thans bestreden beslissingen en luiden als volgt:

Eerste bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 02/05/2014 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 09/11/2015.”*

Tweede bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 02/05/2014 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 09/11/2015.”*

Derde bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 02/05/2014 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 09/11/2015."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Verzoekers middel luidt als volgt:

"Volledig ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken jegens verzoekers de beslissing genomen waarbij hen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd. Het dient benadrukt te worden dat verzoekers voorheen in het bezit werden gesteld van een BIVR. Om te beslissen tot een gegrondheidsbeslissing aangaande de regularisatieaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing nemen, stellende dat: het gaat om een ernstige aandoening; er geen mogelijkheden zijn tot een adequate behandeling in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf; er geen elementen van openbare orde of veiligheid zijn. Dat al deze elementen moeten aanwezig zijn om te besluiten tot een BIVR. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel nadien, namelijk op 09.11.2015, tot een nieuwe tegenovergestelde beslissing zijn gekomen, stellende dat wel degelijk een medische behandeling en opvolging mogelijk zouden zijn in Kosovo. Deze beslissing werd verzoekers betekend op 19.11.2015. Dat verzoekers eveneens in het bezit gesteld werden van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verzoekers zich hierin geenszins kunnen vinden. Het dient benadrukt te worden dat verzoeker uitermate ernstig ziek is, en dat er geenszins een afdoende behandelingsmogelijkheid bestaat in het land van herkomst, Kosovo. Dat de arts van verzoeker, in het medisch attest dd. 06.09.2015 als volgt stelt:

"B/ Diagnose: ALCAPA: aangeboren abnormale oorsprong linker coronaire arterie uit de arteria pulmonalis

C/Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder de rubriek B:

- Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal: Asqflow 80 1/d*
- Interventie/Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?): Voorlopig conservatief gezien klinisch stabiel*

E/Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B: evolutie en prognose onvoorspelbaar; vermoeden van beperkte levensexpectantie (weinig mensen halen volwassen leeftijd)

F/Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?: Nee"

Hieruit blijkt dat verzoeker uitermate ernstig ziek is, en dat hij wel degelijk nood heeft aan een operatie en er een vermoeden is van beperkte levensverwachting gezien de medische toestand van verzoeker. De arts van verzoeker vermeldt uitdrukkelijk in het medisch attest dd. 02.12.2015, na een cardiaal nazicht op 01.12.2015: "Momenteel lijkt de toestand stabiel doch misschien op korte termijn noodzaak tot heelkundige ingreep: dit betekent hoog risico cardiale chirurgie. Intensieve follow-up is aangewezen." Daarnaast dient het benadrukt te worden dat verzoeker onmogelijk een correcte medische behandeling kan ondergaan in het land van herkomst. De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt nergens waar verzoeker in het land van herkomst een cardiale chirurgie kan ondergaan. Hier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, en met name met de medische situatie van verzoeker. Dat deze beslissing dan ook genomen werd met schending van artikel 3 EVRM, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat

in artt. 2-3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is”.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De bestreden beslissingen van 9 november 2015 moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing werden genomen. In de motieven van de bestreden beslissingen van 9 november 2016 wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, §3, 2°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een omstandige motivering in feite, welke luidt als volgt:

“Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 02/05/2014 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 09/11/2015.”

2.5. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. Verzoekers uiten geen kritiek op de voormelde motieven van de bestreden beslissingen en zodoende tonen ze ook niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen niet afdoende zou zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.7. De Raad stelt vast dat het hele betoog gericht is tegen de beslissing tot weigering tot verlenging van de machtiging tot verblijf. Middelen die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissingen zijn niet ontvankelijk.

2.8. Nu blijkt dat het bestuur op 9 november 2015 aan verzoekers een beslissing afleverde waarbij werd vastgesteld dat de aanvraag van 2 mei 2014 tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 9 november 2015, kon het bestuur tevens op die dag de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, onder de bijlagen 13, afleveren aan verzoekers.

2.10. Verzoekers tonen bovendien geenszins in concreto aan hoe zij menen dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers komen niet verder dan het nominatief vermelden van voornoemd verdragsartikel en de loutere bewering dat dit artikel zou geschonden zijn. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Blote beweringen of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaan niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers benadrukken dat verzoeker ernstig ziek zou zijn en dat de uitvoering van de bestreden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken voor verzoeker een ernstig risico zou inhouden voor zijn gezondheidstoestand en herhalen de kritiek die zij in hun verzoekschrift ten aanzien van de beslissing tot niet verlenging van de machtiging tot verblijf hebben aangevoerd.

Het beroep dat door verzoekers werd ingediend tegen de beslissing tot niet verlenging van de machtiging tot verblijf werd door de Raad bij arrest nr. 182 609 van 21 februari 2017 verworpen. In deze beslissing werd aangegeven dat de gezondheidstoestand van verzoeker is gewijzigd en dat de opvolging die hij nodig heeft kan verkregen worden in het land van herkomst. Er werd tevens ook vastgesteld dat verzoeker kan reizen en dat hij geen mantelzorg nodig heeft. Verzoekers kunnen op grond van de argumenten aangevoerd tegen die beslissing, niet ernstig voorhouden dat zij niet zouden mogen worden verwijderd.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.12. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bespreking supra blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding en een correcte kwalificatie van de feiten tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekers betwisten dit overigens geenszins, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.12. De Raad herhaalt dat verzoekers op geen enkel moment de motieven van de bestreden beslissingen van 9 november 2015 trachten te weerleggen of zelfs te betwisten. Zo voeren verzoekers geen betoog als zouden ingevolge artikel 13, §3, 2°, van de vreemdelingenwet wel degelijk nog voldoen aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden of enig andersluidend betoog dat de motieven van de bestreden beslissingen van 9 november 2015 zou betwisten of trachten te weerleggen. Nochtans is de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekers krachtens artikel 13, §3, 2°, van de vreemdelingenwet niet meer voldoen aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden, precies de reden waarom verzoekers de bestreden beslissingen betekend kregen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU